

Kinh Vô Minh (2)

Kalama tri ân đh Nguyễn Thị Ngọc Ánh ghi chép.

[23/07/2025 - 07:19 - anhlibrary]

Tuần rồi chúng ta nói chuyện dở dang cái bài kinh Vô Minh. Trên mặt giấy thì chúng ta đã nói hết rồi, nhưng mà nó có một chuyện rất là quan trọng, nó có một chuyện rất là quan trọng liên hệ tới bài kinh mà mình hôm đó không có còn thời gian. Và như chúng tôi được nghe phản ánh từ một số bà con trên mạng, họ trách là chúng tôi nói ít quá.

Thưa với các vị, nói nhiều cũng vậy thôi. Những cái đề tài này đã được nói đi nói lại rất, rất là nhiều lần. Và nói gì thì nói, chứ dạy online không có trực tiếp thì nó không thể nào nó cho chúng tôi cái cảm giác giống như dạy trực tiếp. Như kỳ rồi chúng tôi dạy ở Pháp, ở Normandie, 7 ngày, một ngày chúng tôi giảng 8 tiếng, thì các vị lấy 7 mà nhân cho 8 là cái lượng bài mà người ta chép lại đủ để in thành một cái tập sách mỏng. Nhưng mà phải trực tiếp, còn giảng online thế này khó lắm, giảng online thế này rất là khó. Cho nên là chúng tôi thiết tha gọi là mong đợi những cái lớp trực tiếp tại Thụy Sĩ hoặc là tại Kalama. Thì hy vọng nếu mà năm nay mà không có cái gì chướng duyên thì với cái quãng đường mà 70-80% đã chuẩn bị thì chúng ta chỉ còn một ít việc phải làm trước khi khởi công cái ngôi đại tháp ở Kalama.

Chúng tôi nói lạc đề chút. Khi mà lúc đó sau tháng 8 thì tầm tháng 10 là chúng tôi có mặt ở bên Kalama 1 tháng, rồi sau đó là bắt đầu có lớp học. Như vậy chúng tôi trước sau có mặt ở Kalama khoảng 3 tháng. Và nếu mà bà con thu xếp được thì học ở đó được từ 3 tháng hoặc ít nhất cũng là 2 tháng thì quá tốt.

Để khởi công cái tháp, thì cái tháp đó chiều cao là 24m, mà lọt lòng là 12m, con số 12 tượng trưng cho 12 Duyên khởi, 24m chiều cao tượng trưng cho 24 duyên hệ, và cái chân tháp nó gồm có 24 cái học bên ngoài và 24 học bên trong, mỗi một học như vậy nó cao 2m x ngang 1m x dài 1m tức là đủ để cho bà con có thể có chỗ ngồi, chỗ nằm thoải mái.

Các vị tưởng tượng một cái chân tháp nó có mấy cái học, cái học chung quanh bên ngoài 24, ở trong là 24, tổng cộng là 48, chúng ta mai mốt không cần tới thiên đường, không cần tới mấy cái cốc, mà chúng ta có thể qua đêm thoải mái ở trong cái chân tháp đó, chỉ riêng cái tháp có 48 chỗ ở. Chứ kể trong lòng tháp chúng tôi quyết định để trống, trống 100%, quý vị tưởng tượng như cái ly đi, quý vị tưởng tượng như cái ly mà úp, thì trong cái lòng ly nó trống lỗng. Tại sao tôi để trống? là bởi vì, thời buổi này nhiều người ác ý thì họ chỉ trích, nhưng mà tùy hỉ, tôi không vì họ mà tôi vì người khác, tôi để trống là vì thời buổi này với sự hỗ trợ của máy projector 3D, máy chiếu ba chiều. Chúng ta hoàn toàn có thể tái hiện với không gian Phật tích ở bên Ấn Độ.

Thí dụ, mình ngồi trong đó mình thấy chung quanh mình là nền gạch cổ của chùa Kỳ Viên, hoặc của học viện Takasila, rồi của Nalanda, của Kusinara, của Lumbini trong đó, hoặc là lâu lâu mình có thể mình điều chỉnh, mình đang ngồi ở sa mạc, chung quanh là sa mạc không, sa mạc rồi bãi biển, rồi rừng nhiệt đới, và đương nhiên là với một ngoại cảnh như vậy, thì nội tâm mình cũng được tác động rất tốt. Chẳng hạn như mình ngồi thiền mà chung quanh mình toàn là những Phật cảnh: những cái sân gạch, những cái di chỉ cổ tháp của Phật tích Ấn Độ, tôi nghĩ rằng hành giả sẽ được một cái tâm thái tốt hơn nhiều. Đó là lý do tại sao cái lòng tháp chúng tôi để trống. Cái lòng tháp Kalama nó y như cái ly mình úp vậy đó. Tức là với sự hỗ trợ của dàn máy chiếu là chúng ta tuyệt đối có thể có được một cái không gian như ý, kể cả xung quanh chúng ta có mưa gió như thế nào, nhưng vào trong tháp đóng cửa lại thì chúng ta có một không gian rất là độc đáo. Và cái chuyện đó nó hoàn toàn nằm ở trong cái khả năng của chúng ta. Bởi vì Máy chiếu 3D bây giờ không phải là chuyện ghê gớm, nó không phải là chuyện ghê gớm. cái vấn đề là chuyện setup buổi đầu. Chứ còn mà sau đó thì vào trong đó gọi là mở máy lạnh, máy lạnh bên đó xài điện solar điện chùa, chúng ta không có sợ chi phí tốn kém. Và hy vọng là lúc mà khởi công cuối năm thì chúng tôi sẽ có mặt bên đó, và hy vọng mình có một cái lớp học trước, sau đó mới là cái lớp chính thức. Mỗi năm chúng ta có ít nhất là 2 lớp, mỗi lớp 2 tháng. Có nghĩa là 1/3 thời gian mỗi năm chúng ta có mấy lớp tu học ở bên đó. Và tôi cũng nhắc lại lần thứ 1001 đó là các Thiên sư mà hướng dẫn cho các vị là các vị Miến Điện chứ không phải chúng tôi. Chúng tôi chỉ hướng dẫn giáo lý cho bà con thôi, chứ còn về

cái chuyện thực tập Tuệ quán Tứ Niệm Xứ thì ở đó mình tuyệt đối có thể mời thỉnh chư tăng thiện sư, các vị Sayadaw của các trường phái, các cái thiền phái bên đó, kỳ rồi mình đã làm rồi, như là: Mogok, Chanmyay, Tharabawa, Pa Auk, U Pandita. Kalama không có chuyên nhất thiền phái, một cái dòng truyền thống nào hết, tất cả chúng ta đều cung thỉnh về hết. Cho nên đây là lý do giờ online chúng tôi dạy không có nhiều, còn muốn cái gì là vậy đó. Thực ra theo dự tính hồi đêm này là sau lớp học tháng 8 chúng tôi đi Paris ít lâu, ít lâu khoảng tuần lễ - 10 ngày cho cái lớp bên đó, xong rồi thì đi Kalama.

Bây giờ mình trở lại cái bài kinh Vô Minh. cái bài kinh đó Đức Phật dạy từng bước cho một cái người sơ cơ không biết gì hết. Ngài dạy rằng:

1/ Chuyện đầu tiên là phải có cái môi trường tiếp xúc với các cái bậc minh sư thiện hữu. Bởi vì ừ cái chỗ có tiếp xúc, có gặp gỡ, thì chúng ta mới có cơ hội để có một cái Chánh tín. Phải có cái Chánh Tín, mới có suy tư hợp lý rồi từ đó mới có Chánh Niệm, rồi mới Thu thúc lục căn. Chứ còn mà mê bước đầu, nói cao siêu gì thì nói, mình bây giờ là trong nước, hải ngoại mình có nhiều cái phong trào nói chuyện cao siêu nhưng mà mình quên một chuyện đó là theo bài kinh này thì chuyện đầu tiên là phải có Minh sư thiện hữu trước. Minh Sư thiện hữu người ta cho mình một cái nền về lý thuyết trước. Có thể người ta hỗ trợ cho mình cả hai: Thân giáo và ngôn giáo, cả hai. Nhưng mà ít nhất là phải có Minh sư thiện hữu trước rồi tính gì thì tính, chứ còn mình với cái phàm tâm, phàm trí của mình, mình không đủ sức tự mình bơi đâu. Mình rước về một tủ kinh rồi tự bơi rất khó. Và tôi cũng xin nói một chuyện mà rất nhiều bà con có lẽ không có để ý, rất nhiều và rất nhiều bà con không để ý. Đó là cũng cái bài kinh đó, cũng vấn đề giáo lý đó mà tự mình tìm hiểu, nó rất là khác so với chuyện mình học nhóm, mình có một nhóm bạn cư sĩ, và nhóm cư sĩ làm việc với nhau nó không có giống với cái việc mà mình học tập dưới sự hướng dẫn của một vị Tăng, một vị Ni nào đó của người xuất gia, khác nhiều lắm. Tự học khác, học bạn khác, học thầy khác. Mà chưa kể đó là tự học trong bối cảnh nào? Học với bạn trong cái bối cảnh nào? Và tự học, học với thầy trong hoàn cảnh nào? Và Thầy nào? Ở đâu? Hoàn cảnh ra sao? Lại là chuyện khác nữa. Chứ còn mình cứ tưởng là mình online rồi cái mình nghe thầy này mớ, thầy kia mớ, rồi tự tu thì cái đó cũng được, cũng được đó nhưng mà nó mạo hiểm lắm.

Tôi có thể chứng minh một chuyện thế này, một chuyện rất là nhẹ nhàng: đó là cái chuyện mình ăn kiêng thôi, cái chuyện mà mình vận động thể thao cho sức khỏe. Thì bản thân chúng tôi có tuổi rồi cũng để ý mấy cái bài tập, chẳng hạn như facebook, chúng tôi vào trong cái chỗ mà Dược sĩ Lan, facebook của Dược sĩ Lan, người ta hướng dẫn nhiều cái tư thế tập rất là OK, hoặc là Vũ Đức Mạnh... hướng dẫn mấy cái cách tự mình chỉnh lý huyết đạo khi mà bị đau nhức tê mỏi vai cổ, lưng eo, chân tay thì họ có những cái hướng dẫn rất là tốt. Tuy nhiên, vừa rồi, trong lớp vừa rồi, cái khóa vừa rồi ở tại Kalama, có 2 vị cư sĩ từ Sài Gòn qua, thì họ trực tiếp hướng dẫn cho một số học viên và cả chúng tôi cũng có tham dự nữa. Họ nói lý thuyết rất ít nhưng mà họ đứng trước mặt mình họ thị phạm, họ hướng dẫn trực tiếp cho mình, mỗi ngày tan lớp học kéo nhau ra ngoài một cái góc vườn nào đó của Kalama, thì chúng tôi thấy thực sự nó có một cái lợi ích rõ ràng, cụ thể, rất khác so với cái chuyện mà mình học online trên youtube hay trên Facebook.

Giáo lý cũng vậy. Chúng tôi tuyệt đối không có ý kêu gọi các vị học riêng với bản thân chúng tôi, NO, NO, có ai mà đại vậy. Chúng tôi không còn thời gian nhiều cho người khác đâu nha, thầy bà nào cũng được nhưng mà nên tìm đến những lớp học cụ thể ở ngoài, chứ học online khó lắm. Đây là lý do vì đâu mà Đức Phật Ngài dạy muốn tu tập giải thoát chuyện đầu tiên phải có Minh sư thiện hữu. Và trong 38 cái pháp kiết tường của Kinh hạnh phúc thì 2 cái điều đầu tiên cũng là thân cận bậc hiền trí, lánh xa bạn xấu. Và ở trú xứ thích hợp.

Ngài có kêu gọi, Ngài có kêu gọi mình, trong đầu bài Kinh Ngài có kêu gọi:

- Trú xứ thích hợp không phải là sung sướng tiện nghi mà là cái chỗ mà mình có thể dễ dàng, thoải mái trong điều kiện sinh học. Nóng quá, lạnh quá cũng khó, bụi bặm ô nhiễm cũng khó, mà đó là về không khí sống.

- Còn cái giao tiếp xã hội chúng ta phải gần bạn lành gồm có thầy và bạn, những người bằng mình, những người hơn mình, kể cả những người kiến thức kém hơn mình nhưng mà ở gần họ mình được cơ hội để tiếp nhận những cái nguồn năng lượng tốt, những cái nguồn năng lượng tích cực thì họ cũng là người rất đáng để mà mình ở gần.

Thí dụ như là Việt Nam có Lâm Đồng, Bảo Lộc, những cái chỗ mát mẻ, nếu mà bà con có điều kiện làm một rẻo đất, bên bờ suối, bên thác nước, cất mấy cái am tranh, chòi lá, cuối tuần kéo nhau lên đó đốt lửa trại tu tập, thiền định, học nhóm thì tôi cho rằng cái chuyện đó rất tốt. Và nếu những lần như vậy đó mà có sự góp mặt của Tăng Ni thì phải nói là tuyệt. Phải có. Thì có cái sự gặp gỡ thầy bạn ngon lành thì chúng ta mới có được Chánh Tín, có được Chánh tín thì mới có được cái gọi Như lý tác ý, có được cái khả năng suy tư hợp lý, và từ đó làm một loạt các thiện pháp khác, một loạt các thiện pháp khác.

Một trang sách mình đọc, một cái website mà mình vào thăm, hay là một Facebook ai đó tuyệt đối đó là những người bạn hoặc tốt hoặc xấu có một cái ảnh hưởng nhất định lên cái tâm tư, tình cảm, cảm xúc của mình. Mình không thể phủ nhận chuyện đó. Cho nên, cái việc mà giao tiếp xã hội rất là quan trọng, quan trọng lắm luôn. Nhưng mà cái phần mà chúng tôi nói là quan trọng mà chưa được nói tới trong cái bài giảng vừa rồi là gì? Đó là đoạn cuối bài kinh.

2/ Đức Thế Tôn Ngài dạy rằng khi mà mình có được minh sư thiện hữu, mình được nghe pháp, mình có được CHÁNH TÍN, một Niềm tin mà phải có cơ sở, phải có nền tảng, trên có chẳng, dưới có rễ, phải có...chứ còn mà kiểu niềm tin mà lan man không có nền tảng giáo lý thì rất kẹt, kẹt lắm luôn. Phải có Chánh tín, rồi mới có cái Chánh niệm, rồi mới có Thu thúc lục căn.

Tôi xin nhắc lại rất nhiều và rất nhiều người chưa biết đạo cũng thuộc lòng mấy cụm từ như là: tứ đại giai không, hay là thu thúc lục căn, họ tưởng là cái pháp tu trên trời. Xin thưa đó rất là quan trọng. Không có làm chủ được mình, không có kiểm soát được mình trong các sinh hoạt thường nhật là chúng ta tự chuốc họa. Sinh hoạt thường nhật là gì? Ở ngoài đời thì người ta gọi sinh hoạt thường nhật là: ăn uống, nói cười, đi đứng, tiếp xúc, giặt giũ, tắm rửa, quét dọn, làm vườn, nấu ăn, chưng hoa, thề dục, đây là sinh hoạt thường nhật. Nhưng mà trong kinh thì sinh hoạt thường nhật gom lại có 6 thôi: đó là mắt thấy, tai nghe, mũi ngửi, lưỡi nếm, thân xúc chạm, ý tư duy, đó là sinh hoạt thường nhật. Tức là dầu mình đi câu cá, săn bắn, ăn nhậu trác táng, hay là cắm trại, đốt lửa, hay là vào chùa, tụng niệm, quét lá, phục vụ, rửa chén, chùi cầu, tất cả những cái hoạt động lớn bé có tên và vô danh ấy thấy đều là nằm gọn trong cái gọi là “hoạt động của 6 căn”. Cho nên, cái thu thúc lục căn ở đây có nghĩa là mình vẫn sinh hoạt bình thường, vẫn sinh hoạt bình thường, không thêm bớt gì hết. Không thêm bớt ở đây có nghĩa là mình đừng có lập dị. Trong tiếng Pali có cái chữ muttācāra là lập dị, tức là đi ra ngoài cái lẽ thói không giống ai hết, thì không nên. Mình tu là mình rất là dễ thương, rất là bình thường. Dễ thương đây nghĩa là mình không có chối bỏ, mình không có chối bỏ cái trách nhiệm đối với mọi người xung quanh. Nhưng mà mình cũng không có vì cái sinh hoạt thường nhật mà mình đi kiếm tìm thêm những việc không thực sự cần thiết cho đời sống tâm linh. Mình chỉ giúp người khác khi không thể từ chối, đấy. Đó là đối với đời, còn đối với mình, với bản thân mình là ngoài cái đời sống chánh niệm, cái gì cũng vô ích hết. Tôi chịu trách nhiệm câu nói này. Đối với đời, đối với người khác mình chỉ ra tay giúp đỡ khi không thể từ chối, không thể tránh, như khi thấy người ta lọt giếng thì mình phải thò tay thôi. Còn đối với mình thì tất cả mọi sinh hoạt thất niệm đều không cần thiết, tôi không cần biết nó là sinh hoạt gì? Tôi nhắc lại, tất cả sinh hoạt thất niệm đều không cần thiết. Nó chỉ cần thiết khi nó có chánh niệm thôi. Thì cái đời sống như vậy được gọi là thu thúc lục căn. Và cái lợi ích của Thu Thúc lục căn là: trước mắt nó cho mình 2 cái chữ an là An lạc và An toàn.

- An lạc có nghĩa là khi mình làm chủ được bản thân trong những thời điểm thấy, nghe, ngửi, nếm, đụng, tư duy, nhẹ nhàng tức khắc, không khổ vì những thứ mình ghét, không khổ vì những thứ mình thích. Đó là An lạc.

- Còn An toàn có nghĩa là khi mình sống trong Chánh niệm thì khả năng đối phó bất trắc của mình rất tốt.

Tôi nhắc lại nha, khi mình có Chánh niệm, có thu thúc lục căn thì mình được hai thứ là An lạc và An toàn. Thì An lạc ở đây có nghĩa là mình không có bị khổ bởi những thứ mình thích và những thứ mình ghét. Mình khổ vì những thứ mình ghét thì dễ hiểu, nhưng mà tại sao có cái vụ mà khổ về những thứ mình thích là sao? Là bởi vì mình thích cái gì? Mình thích cái tâm bậy là khổ đã đành, mà mình vui thích trong những cái chuyện mà xã hội nói là OK đó, cũng lại là một cái mầm khổ là vì thích mà không được là khổ, kiếm tìm nó là một quá trình khổ, muốn không được là khổ, kiếm tìm là khổ, tìm được rồi bảo quản, duy trì, duy tu, bảo dưỡng đó cũng là khổ, mà mai này nó mà

vuột tay lại cũng là khổ, đó là cái mình thích. Còn cái mình ghét mà né không được, tránh không được cũng là khổ. Mà chỉ có người sống trong Chánh niệm thì họ mới không bị 2 thứ khổ này, hai thứ khổ: bởi thứ mình ghét và thứ mình thích. Đó là An lạc.

An toàn là sao? Là khi mình sống với chánh niệm thì khả năng đối phó bất trắc là rất tốt. Tôi nói chuyện rất nhẹ thôi, qua đường. Mình đi qua đường mà mình cứ nhún nhảy theo điệu nhạc là xe nó cán mình là chuyện rất là bình thường. Ở nhà mình có tuổi mà xuống bậc thang mà thất niệm, chân thì bước mà cái đầu nghĩ ở trên trời thì đừng có trách là sao té lợi giò, té gãy xương, rồi đường trơn trượt, sinh lầy, treo cao, đường dốc, tất cả những cái đó tuyệt đối phải Chánh niệm, rồi đêm hôm mình ở trong nhà: lò ga, bếp điện, cửa nẻo nè, đèn đóm, nển, nhang nè, mà cái này người thất niệm là chết chắc. Cho nên cái người sống chánh niệm là họ vừa được hai thứ An đó là An lạc và An toàn.

Và trên cái nền tảng này nè, Đức Phật dạy rất rõ: Khi mà làm chủ được 6 căn, thì mình mới có...ngay thời điểm đó, cái cách nói ở đây mình nhìn trong kinh, là mình nghĩ đây là một cái dòng chảy cái có này trước, có cái này sau nhưng mà không, nhưng mà không phải, khi mình nói, trên cái văn tự nói năng thì mình thấy đúng rồi, đúng là cái A dẫn tới B, dẫn tới C. Nhưng mà coi kỹ lại trong Kinh nhất là người học A Tỳ Đàm, nhất là người có học A Tỳ Đàm sẽ thấy, toàn bộ cái gọi là Chánh tín, gọi là như lý tác ý, gọi là thu thúc lục căn hay là Chánh niệm, tất cả những cái này nó nằm gọn trong cái nhóm 25 Tâm sở Tịnh hảo. Cho nên khi anh có cái này cũng là anh có cái kia. Nhưng mà nói xé ra, nói xé ra thì mình thấy làm như nó đi từng bước, từng bước, cái này nó dắt cái kia, đó là trên nguyên tắc nó như vậy. Nhưng mà thực tế đó là khi mình có cái này cũng là có cái kia. Và hồi này tôi có nói rất nhiều bà con hiểu lầm cái này.

Họ thấy trong kinh kể, trong phẩm Giác Chi trong Kinh Tương ưng, phẩm cuối cùng. Trong đó nói một cái chuyện mà nếu bà con mình mà không có học giáo lý là tưởng lầm. Trong đó nói khi nào mình tu Tứ Niệm Xứ thì mình sẽ làm viên mãn cái Thất Giác chi, khi viên mãn Thất Giác Chi sẽ làm viên mãn Bát Chánh Đạo, mình nghe vậy mình tưởng mấy cái này nó khác, nó là những cái khác, NO. Đó là một cách nói, bởi vì sao? Vì có những chỗ Đức Phật Ngài kêu gọi người tu tập giải thoát nên tu tập Giác chi, có chỗ Ngài kêu gọi tu tập Bốn Niệm Xứ, có chỗ Ngài kêu gọi tu tập Chỉ Quán, có chỗ Ngài kêu gọi tu tập Ngũ căn, Ngũ lực, có chỗ Ngài kêu gọi Thất Giác Chi, Tứ Như Ý Túc, có chỗ Ngài kêu gọi tu tập Bát Chánh Đạo, thì bây giờ khi mà Ngài có những trường hợp đặc biệt thì Ngài nói rằng khi các người tu tập cái này thì những cái kia nó sẽ được viên mãn. Ở đây phải hiểu rằng tất cả là đồng nghĩa, chứ không phải mấy cái kia nó viên mãn nghĩa là mấy là mấy cái kia là những cái thứ độc lập khác biệt so với cái này, NO, không có. Không bao giờ có chuyện một người tu tập ngon lành Tứ niệm xứ (cái chữ ngon lành này gạch dưới nha), không bao giờ có chuyện một người tu tập ngon lành Tứ niệm xứ mà lại thiếu cái Thất Giác chi hoặc là thiếu Bát Chánh Đạo, hoặc một người tu tập ngon lành Giới, Định, Tuệ mà thiếu Bát Chánh Đạo, chuyện đó tuyệt đối không bao giờ có, bởi vì nó là đồng nghĩa. Nó là đồng nghĩa, nha.

Ở đây ai mà học A Tỳ Đàm thì biết toàn bộ 37 Bồ Đề Phần, 37 Bồ Đề Phần có nghĩa là Tứ Chánh Cần, Tứ Như Ý Túc, Tứ Niệm Xứ, Thất Giác Chi, Bát Chánh Đạo, Ngũ Căn, Ngũ Lực, 37 cái này nè nó nằm gọn trong cái nhóm 25 của A Tỳ Đàm. Không biết bà con còn nhớ không? Cái cấu trúc Tâm pháp, Tâm lý học của Phật giáo nó đại khái như thế này, tức là mỗi chúng sinh phàm phu mình nó gồm 2 thứ Tâm. Đó là Tâm lành và Tâm xấu.

- Cấu trúc Tâm lành là 1 + 13 + 25, đó là cấu trúc Tâm lành.

- Cấu trúc tâm xấu là 1 + 13 + 14.

Đó là theo A Tỳ Đàm, và ở trong cái 14 cái Tâm sở, Tâm sở đây cái từ chuyện môn cái chữ cetasika của mình bên Mỹ nó dịch là mental factors tức là những cái thành tố tâm lý. Thì ngay trong nhóm 14 cái thành tố tâm lý bất thiện nó đã có tất cả cái gì mà bậy nhất trong cuộc đời này, tất cả những cái nền tảng tâm lý mà tác động cho chúng ta làm cái chuyện sát sinh, trộm cắp, tà dâm, vọng ngữ, ầm tửu hay là đâm thọc, chia rẽ, hay là đâm heo, giết chó, đốt nhà, cướp của, giết người là tất cả nó nằm gọn hết trong cái nhóm 14 này.

Và tất cả những cái chuyện mà mình bỏ thí, trì giới, phục vụ, từ thiện, tu thiền định, thiền tuệ, tất cả những cái đó nó đều nằm gọn hết trong cái nhóm 25, phải nhớ cái đó.

Cho nên, khi mà mình đọc bài kinh này phải nhớ thế này: Đức Thế Tôn Ngài dạy mình khi tu tập thiện pháp này sẽ làm viên mãn thiện pháp kia thì mình phải hiểu ngầm đây là một cách nói. Chứ cái thiện pháp này Bát Chánh Đạo cũng chính là Thất Giác chi, mà Thất Giác chi cũng chính là Ngũ căn, Ngũ lực, mà Ngũ căn, Ngũ lực cũng chính là Tứ niệm xứ.

Mặc dù cái dân A Tỳ Đàm mà học kêu là dân cực đoan, dân vẹt, học vẹt thì họ thấy là Tứ Niệm Xứ có cái chi pháp cốt lõi là Niệm, rồi Tứ Chánh Cần có chi pháp cốt lõi là Tâm sở Cần, thí dụ như vậy. NO, học vậy là chết rồi, học kiểu đó là chết rồi. Khi một người tu tập Tứ Niệm xứ là họ phải có cả 25, khi tu tập Thất Giác Chi là phải có 25, Bát Chánh Đạo cũng có 25, Ngũ căn, Ngũ lực cũng 25, Tứ Như Ý Túc cũng 25, Tứ Chánh Cần cũng 25. Tất cả là 25 hết, Thập độ cũng là...tức là 10 Ba La Mật của vị Bồ Tát câu Phật đạo cũng là 25, mà Thập thiện của người cầu quả Nhân thiên cũng là 25, nhớ.

Có nghĩa là nó giống như tiền vậy đó, cái pháp lành nó giống như tiền, cái vấn đề mình cầm cái tiền đó mình đi mình xài cái chuyện gì đó là tính sau. Nhưng mà trước mắt tất cả là tiền hết, tất cả là 25 hết, nhớ cái đó, cái điều rất là quan trọng.

Tôi tổng chi tôi ôn lại cái nội dung bài kinh này là sao? 3 chuyện:

1/ Thứ nhất, chúng ta không thể phủ nhận cái ý nghĩa, cái vai trò, cái tác dụng, và cái tác động của cái chuyện mà của thầy bạn, quan trọng lắm luôn. Quá sức quan trọng, vì mình còn phàm, cái căn cơ cỡ mình, mình tự bơi không có nổi đâu. Mình tự bơi không có nổi đâu, như Thái tử Tất Đạt là tự bơi nhưng mà buổi đầu cũng phải đi kiếm thầy, kiếm bạn, có, thái tử Tất Đạt trước khi tu khổ hạnh, có thầy có bạn nha. Rồi bỏ hết, bỏ thầy, bạn, bỏ luôn 6 năm khổ hạnh, rồi Ngài mới bắt đầu Ngài bơi một mình. Mà nên nhớ Ngài là ai? Thái tử Tất Đạt là ai? Bồ Tát Cồ Đàm là ai? Cái tầm của Ngài tới mức nào trước khi thành Phật? còn mình thì sao? Mình không phải như vậy đâu. Quý vị trong room có thể nghĩ các vị là bằng Ngài chứ còn tôi là ngàn lần không bao giờ, không bao giờ dám nghĩ là bằng hết. Bắt buộc mình phải có cái sự tác động từ mình sư thiện hữu. Cho nên nội dung bài Kinh này đầu tiên là xác định cái sự gọi là tương tác, cái sự vay mượn, cái sự qua lại với thầy bạn.

2/ Cái điều thứ hai nữa đó là con đường giải thoát nó phải là một cái lộ trình hợp lý. Nó không thể nào mà nó đâm ngang hông cái kiểu mà ở lầu 10 mở cửa nhảy xuống đất là không. Không thể nào ở lầu 10 mà mở cửa nhảy xuống đất là không có được. Phải có một cái lộ trình, trình tự, cái lộ trình thứ lớp. Mà cái thứ lớp đây có nhiều trường hợp là trước sau. Nhưng mà thứ lớp nó có trường hợp thứ lớp nghĩa là cái này làm nền cho cái kia nó cũng là một kiểu thứ lớp, một kiểu trật tự nha. Và tôi nói không biết là bao nhiêu lần tất cả những cái hạnh lành mà Đức Phật Ngài kêu gọi mình tu tập nó chia ra làm 2 trường hợp:

- Đối với cái người mà đại trí, đại phúc, đại duyên, đại hạnh, thì tất cả những hạnh lành đó nó là những cái khía cạnh tâm lý trong một cái khoảng khắc tu tập. Những khía cạnh, những chi tiết tâm lý trong một khoảng khắc tu tập.

- Còn đối với người kém duyên, kém phúc, thì nhất là trí chậm thì những cái hạnh lành mà Đức Phật Ngài đề nghị mình, đó là những cái gọi là giai đoạn.

Không biết trong room có phân biệt được cái đó không? Giai đoạn và cái khía cạnh. Khi mà nó là những khía cạnh thì nó có thể hợp mặt trong một búng tay, một tróc tay. Chóc cái là nó ra có hết như Ngài Xá Lợi Phất. Ngài Xá Lợi Phất, Ngài chỉ nghe một bài kệ Ngài bèn đắc Sơ Quả, không cần phải trải qua một cái giai đoạn nào, còn như những cái vị khác thì sao? phải nghe pháp, rồi phải hoan hỷ, phải có hoan hỷ, phải có chấp nhận lời Phật, rồi mới về mới đi xuất gia, thu xếp việc nhà đi xuất gia, rồi cạo đầu, y bát trang nghiêm, oai nghi tể hạnh, trong 1 năm, 2 năm. Rồi trong Kinh nói là mỗi cái mùa an cư, trước khi mà an cư chỗ nào phải tới gặp Đức Thế Tôn, hoặc gặp Ngài Xá Lợi Phất đánh lễ từ giả và xin hướng dẫn đề mục, rồi mới cầm cái đồ đi vô trong rừng, đi vô trong núi nào đó, ở tu, rồi hết cái hạ, hết mùa an cư mới trở ra có vị thì thành, có vị cũng không có thành nhưng trở ra mới trình pháp, lúc con tu con thấy vậy vậy đó. Thì cái vị mới...Đức Thế Tôn hoặc Ngài Xá Lợi Phất mới bắt đầu hướng dẫn tiếp, mà có nhiều vị mất 5 năm, 10 năm, có nhiều vị tu mấy chục năm, có nghĩa là gặp Phật lúc Thế Tôn còn trẻ mà đến lúc Thế Tôn viên tịch mà có nhiều vị còn chưa đắc hoặc là mới vừa đắc. Mới vừa đắc, có nghĩa là tu cũng 30, 40, 50 năm mới đắc. Còn có vị như Ngài Xá Lợi Phất thì không, Ngài Xá Lợi Phất chỉ tích tắc thôi, nhớ cái đó.

Cho nên là ở đây có chuyện rất là quan trọng. Thứ nhất, tất cả các cái Bồ Đề Phần cái này chính là cái kia. Và thứ hai nữa, những cái pháp lành trong Bồ Đề phần đối với cái người mà trí chậm, phước ít thì nó là những giai đoạn. Còn đối với cái bậc đại căn, đại trí thì nó là những khía cạnh, nhớ cái đó. Đó là bài Kinh này.

Bài kinh này tôi cho là rất là quan trọng. Thì chẳng lẽ bài Kinh nào cũng nói quan trọng thì cũng kỳ vì không quan trọng thì có Kinh nào không quan trọng. Thứ hai nữa là chúng tôi cố ý sưu lục vào trong bộ Kalama là đã chọn rồi, để cho bà con có cái nền.

Và mong rằng, sau một thời gian tiếp theo mà chúng ta học hết được, nghe giảng hết được 5 cái quyền Kalama thì chúng tôi hy vọng là Phật tử Việt Nam có một cái nền, có một cái nền tảng về giáo lý, có nền tảng giáo lý để mình có thể tự tu tốt hơn, hoặc khi mình tiếp cận với thầy bạn cũng được hiệu quả hơn. Còn cái việc các vị trách tại sao chúng tôi không nói nhiều? Nói chi? Cũng vậy thôi. Bởi vì làm gì thì làm, chúng tôi có niềm tin thế này: Phải có giáo lý căn bản thì nghe mấy cái này nó mới tới nơi. Còn nếu mấy cái này mà chúng tôi giảng cho nó tới nơi tới chốn thì phải giảng cho cái người có học A Tỳ Đàm, đấy.

Thí dụ như nói về cái Thu Thúc Lục căn, nói về cái Bốn Niệm Xứ, nói về cái Minh giải thoát, cái Lộ tận trí, thì cái này phải là người có học A Tỳ Đàm. Mà trong cái room này nè, thì chúng tôi nghĩ đa phần, mà không phải đa phần mà coi như là lên tới 99% là không phải là những người có học A Tỳ Đàm, mà những người trú mưa thì đúng hơn. Nếu mà tôi đặt tên, tôi không có đặt tên là Kalama đâu, tôi đặt tên là lớp trú mưa, hoặc là lớp tránh nắng. Có nghĩa là nghe đồn ngày chủ nhật thì có lớp thì ghé vô nghe tí vậy đó, rồi nhiều khi cũng ngái ngủ giờ cũng là nứt tường rồi. Cho nên khi mình giảng mà mình cứ hình dung ở bên kia mà họ ngái nứt tường thì nó cũng hơi nản, nó nản ghê lắm.

Trong khi đó là dạy trước mắt như sắp tới đây nè, có cái lớp dạy Thụy Sỹ nè, đấy, hoặc là kỳ vừa rồi có vài người quen của chúng tôi, họ trách, họ nói chúng tôi tại sao từ chối qua Úc. Thì bữa nay cũng nói thiệt, quý vị tin hay không thì tùy.

Kalama là được cái sự hỗ trợ của Úc nhiều hơn của Châu Âu và Mỹ cộng lại, thương như vậy đó. Thương lắm luôn. Tức là cả Châu Âu và Mỹ cộng lại nó không bằng Úc mà cái số người Úc mà hỗ trợ cho Kalama đó, thì chắc giờ bỏ hết trơn rồi. Nhưng mà mình kể chuyện cũ, kể chuyện cũ là cái số người đó cũng vài chục thôi nhưng mà phải nói nó...nói theo cái từ trong nước là nó cân cả Mỹ và Châu Âu, Úc đó. Và họ đã sẵn sàng họ nghỉ phép 3 tuần để mà học cái lớp mà vừa rồi chúng tôi từ chối.

Rất là thương. Nhưng mà nghĩ tới, nghĩ lui nó cũng hơi ngán, ngán ở chỗ bay xa quá. Bây giờ chỉ có một cách là bay từ Kalama, bay từ Thái. Bay từ Thái, Kalama cũng về Thái. Có một dịp nào đó từ Kalama, khởi hành đi, thì mà nói chắc cũng phải ghé Sài Gòn, ghé Saigon ngủ đêm, 2 đêm mới bay đi Úc. Cũng bằng từ Thụy Sỹ mà chúng tôi bay về Mỹ, cỡ đó. Nếu bay từ Saigon, để tìm hiểu từ Thái coi có không? từ Thái bay đi Úc, thì nếu có thì thời gian cũng tương đương với Saigon bay đi Úc, tức là nó cũng dao động khoảng chừng 8 cho tới 10 tiếng. Tức là bằng từ Zurich Thụy Sỹ mà chúng tôi bay về Florida của Mỹ, cỡ đó. Đấy, thì thương lắm, nhưng mà cứ nghĩ đến cái chuyện mà qua bên đó rồi cũng phải giảng ABC nữa, rồi sau 3 cái tuần lễ đó mình đi thì họ cũng lại là tất cả trở về như cũ thì ngán quá. Cho nên chúng tôi phải nói là...nói ở đây là nói hơi...là khóc chảy máu mắt khi mà từ chối. Và mong ai mà thật lòng mà gọi là rốt ráo mà chuyên tâm mà muốn học, có lẽ phải qua bên Kalama thôi. Thụy Sỹ nói cho vui chứ lớp 2 tuần thì không có thấm béo gì hết. Phải Kalama, Kalama phải là 2 tháng, 2 tháng thì mới được. Còn nếu các vị nói là không thu xếp được thì tôi xin chia buồn. Nếu mà mình đối với cái chuyện Phật pháp mà mình không thu xếp được 2 tháng thì có nghĩa là Phật pháp cũng không quan trọng gì lắm. Mà nếu không quan trọng gì lắm thì thôi, buông luôn. Chứ nếu mà đúng là Phật pháp quan trọng thì năm 2 tháng đáng mà. Ok. Bài giảng chúng tôi tạm ngưng ở đây, dành cho mục câu hỏi.